

PIERCE BROWN

PIERCE BROWN s-a născut în 1988 în Colorado, dar a trăit în peste opt state din America, petrecându-și copilăria construind ascunzători și capcane pentru verișorii lui.

Furia Aurie este cel de-al doilea volum din trilogia dedicată revoluționării unei societăți abuzive care stăpânește întreg Sistemul Solar. Prima parte a seriei, *Furia Roșie*, apărută pe când autorul avea 26 de ani, l-a consacrat pe tânărul scriitor drept o interesantă nouă voce a literaturii distopice.

PIERCE BROWN

FURIA AURIE

Cartea a doua din trilogia *Furia Roșie*

Traducere din limba engleză
de Iulia Pomagă

PALADIN

Mamei mele, care m-a învățat să vorbesc

AURII

Conducătorii lumii, de o inteligență de temut

ARGINTII

Inovatori, economiști, oameni de afaceri

ALBI

Preoți și preotese care veghează asupra riturilor Societății

ARĂMII

Administratori, avocați, birocrați

ALBAȘTRI

Piloți și astronavigatori crescuți anume pentru a pilota nave

GALBENI

Experți în științe umaniste și naturale. Medici, psihologi, oameni de știință

VERZI

Programatori și dezvoltatori ai tehnologiei

VIOLEȚI

Clasa creativă a artiștilor, muzicienilor și actorilor

PORTOCALII

Asigură mentenanța sistemelor pe nave și se ocupă de orice activitate mecanică

CENUȘII

Personal militar și al forțelor de ordine

MARONII

Servitori în case, birouri, instituții sociale

OBSIDIENI

O rasă monstruoasă crescută pentru război

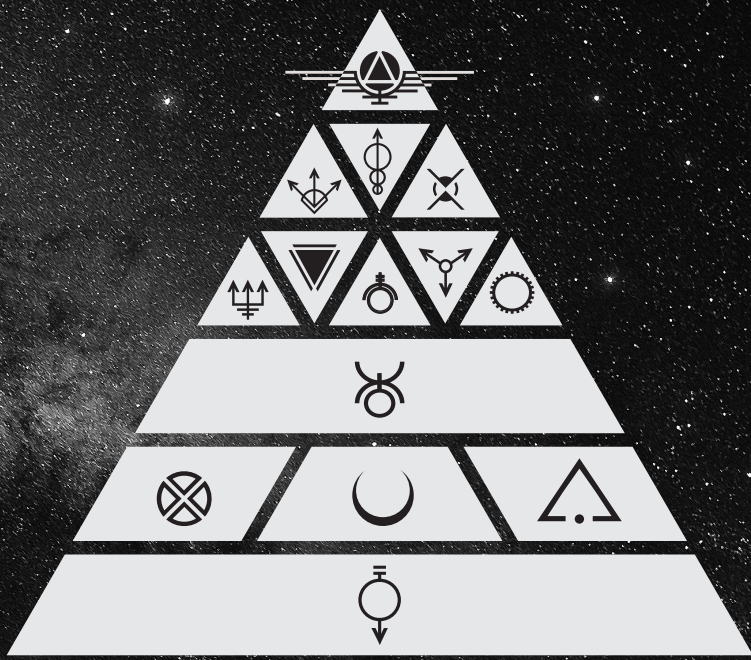
ROZALII

De o frumusețe fără egal, sunt crescuți și antrenați pentru arta de a dăruii plăcere fizică

ROȘII

Muncitori necalificați obligați să trăiască în condiții grele

DESPRE FONDAREA CULORILOR

Când primii coloniști au părăsit Pământul pentru a se instala pe Lună, au creat o ierarhie a muncii. În timp, au dezvoltat această ierarhie prin manipularea genetică și chirurgicală a seminelor lor. Rezultatul a fost o Societate bazată pe un cod al culorilor, de o eficiență perfectă, dominată de o rasă superioară a umanității, Aurii.

Dramatis Personae

Casa Augustus și Aliații

NERO AU AUGUSTUS: ArhiGuvernator al planetei Marte, conducătorul Casei Augustus, tatăl Virginiei și al lui Adrius

VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG: fiica lui Nero, sora geamănă a lui Adrius

ADRIUS AU AUGUSTUS / ȘACALUL: fiul ArhiGuvernatorului, moștenitor al Casei Augustus, fratele geamăn al Virginiei

PLINIU AU VELOCITOR: Politicianul-șef al Casei Augustus

DARROW AU ANDROMEDUS / SECERĂTORUL: ArhiPrimus al Institutului de pe Marte, lăncier al Casei Augustus

TACTUS AU RATH: lăncier al Casei Augustus

ROQUE AU FABII: lăncier al Casei Augustus

VICTRA AU JULII: lăncier al Casei Augustus, sora vitregă a Antoniei, fiica Agripinei

KAVAX AU TELEMANUS: conducătorul Casei Telemanus, aliat al Casei Augustus, tatăl lui Daxo și Pax

DAXO AU TELEMANUS: moștenitor și fiu al lui Kavax, fratele lui Pax

Casa Bellona

TIBERIUS AU BELLONA: conducătorul Casei Bellona

CASSIUS AU BELLONA: moștenitor al Casei Bellona, fiul lui Tiberius, lăncier al Casei Bellona

KARNUS AU BELLONA: fiul lui Tiberius, fratele mai mare al lui Cassius, lăncier al Cassei Bellona

KELLAN AU BELLONA: Pretor, văr al lui Cassius, nepot al lui Tiberius

Aurii de seamă

OCTAVIA AU LUNE: Suverana Societății

LYSANDER AU LUNE: nepotul Octaviei, moștenitor al Casei Lune

AJA AU GRIMUS: șefa gărzilor de corp ale Suveranei

MOIRA AU GRIMUS: Politicianul-șef al Suveranei

LORN AU ARCOS: fost Cavaler al Furiei, conducătorul Casei Arcos

FITCHNER AU BARCA: fost Proctor Marte, tatăl lui Sevro

SEVRO AU BARCA / SPIRIDUȘUL: conducătorul Urlătorilor, fiul lui Fitchner

AGRIPINA AU JULII: conducătoarea Casei Julii, mama Victrei și a Antoniei

ANTONIA AU SEVERUS-JULII: fostă membră a Casei Marte, sora vitregă a Victrei, fiica Agripinei

Fiii lui Ares

ARES: liderul teroriștilor, culoare necunoscută

DANCER: locotenentul lui Ares, Roșu

HARMONY: locotenenta lui Dancer, Roșie

MICKEY: Artizan, Violet

EVEY: fostă sclavă a lui Mickey, Rozalie

Odată ca niciodată, un bărbat a coborât din ceruri și mi-a ucis soția. Acum merg alături de el pe muntele ce plutește deasupra lumii noastre. Ninge. Meterezele de marmură albă și sticlă tremurătoare se ivesc printre stânci.

În jurul nostru se-nvârte dezlănțuit haosul lăcomiei. Toți mării Aurii de pe Marte coboară spre Institut să-i aleagă pe cei mai buni și mai străluciți din anul nostru. Navele lor roiesc pe cerul dimineții, trecând peste o lume de zăpadă și castele fumegânde spre Olimp, muntele pe care l-am atacat cu doar câteva ore mai devreme.

— Aruncă o ultimă privire, îmi spune în timp ce ne apropiem de navetă. Tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar o umbră a lumii noastre. Odată ce pleci de pe acest munte, toate legăturile se rup, toate jurămintele se risipesc în vânt. Nu ești pregătit. Nimeni nu e niciodată.

Peste mulțime îl văd pe Cassius cu tatăl și frații lui îndreptându-se spre naveta lor. Ochii lor ne privesc arzători și îmi aduc aminte de ultima bătaie a inimii fratelui său. O mână aspră, cu degete osoase, mă prinde de umăr și mă strânge posesiv.

Augustus își privește fix dușmanii.

— Cei din Casa Bellona nu iartă și nici nu uită. Sunt mulți. Dar nu-ți pot face niciun rău, îmi spune uitându-se la mine, noul lui trofeu. Pentru că tu-mi aparții mie, Darrow, iar eu protejez ce-i al meu.

Și eu la fel.

Timp de șapte sute de ani, poporul meu a trăit într-o sclavie mută, fără speranță. Acum eu sunt sabia lor. Și eu nu iert. Și nu uit. Așa că lasă-l să mă conducă spre navetă. Lasă-l să creadă că-i aparțin. Lasă-l să mă primească în casa lui ca să pot s-o ard din temelii.

Dar apoi fiica lui mă prinde de mână și simt cum toate minciunile îmi împovărează umerii. Se spune că un regat dezbinat nu poate să reziste. Dar nimeni nu spune ce se întâmplă cu o inimă.

Partea I

Supus

Hic sunt leones. „Aici fiți lei.“
Nero au Augustus

Lorzii Războiului

Tăcerea mea tună. Stau pe puntea navei stelare, cu mâna ruptă fixată în gips-gel și urme încă proaspete de arsuri ionice pe gât. În jurul brațului drept, cel sănătos, țin briciul înfășurat, ca pe un șarpe metalic. Înaintea mea se întinde spațiul, imens și teribil. Mici dâre de lumină străpung întunericul, iar umbre primordiale avansează, ascunzându-mi stelele cele mai îndepărtate. Asteroizi. Plutesc încet în jurul navei mele de război, *Quietus*, în timp ce scrutez întunericul în căutarea prăzii.

— Câștigă, mi-a spus stăpânul meu. Câștigă așa cum copiii mei nu pot s-o facă, și o să onorezi numele Augustus. Câștigă la Academie și-o să-ți câștigi propria flotă.

Îi plac repetițiile astea dramatice. Li se potrivesc celor mai mulți oameni de stat.

Ar vrea să câștig pentru el, dar eu o să câștig pentru fata Roșie care avea un vis mai mare decât ar fi putut ea vreodată să fie. O să câștig pentru ca el să moară, iar mesajul ei să strălucească peste veacuri. E tot ce contează.

Am douăzeci de ani. Sunt înalt și am umerii lați. Uniforma complet neagră e de-acum mototolită. Părul lung și ochi de Auriu, injectați. Mustang mi-a spus odată că am o față ascuțită, cu nasul și-obrajii parcă sculptați din marmură grea. Eu cam evit oglinzile. E mai bine să uit de masca pe care o port, masca ce poartă cicatricile curbate ale Auriilor ce stăpânesc toate lumile de la Mercur la Pluto. Sunt unul dintre Războinicii Însemnați. Cel mai crud și

mai strălucit reprezentant al umanității. Dar mi-e dor de bunătatea oamenilor. Mi-e dor de cea care acum un an, pe balcon, mi-a cerut să rămân când mi-am luat rămas-bun de la ea și de la Marte. Mustang. Ca dar de despărțire i-am dat un inel de aur cu un cal încrustat, iar ea mi-a dat un brici. M-a nimerit.

Gustul lacrimilor ei mi se estompează în amintire. Nu mai știu nimic despre ea de când am plecat de pe Marte. Și, ce-i și mai rău, n-am mai primit nicio veste de la Fiii lui Ares de când am câștigat la Institut acum mai bine de doi ani. Dancer a zis că o să mă contacteze după absolvire, dar m-au lăsat să plutesc în derivă pe o mare de fețe Aurii.

Totul e atât de străin de viitorul pe care mi l-am imaginat când eram copil. Atât de departe de viitorul pe care am vrut să-l creez pentru poporul meu când i-am lăsat pe Fiii lui Ares să mă modifice artizanal. Credeam că o să schimb lumile. Ce tânăr naiv nu crede asta? În schimb, am fost înghițit de mașinăria acestui vast imperiu care merge nestăvilit înainte.

La Institut ne-au antrenat să supraviețuim și să cuccerim. Aici, la Academie, ne-au învățat arta războiului. Acum ne testează abilitățile. Conduc o flotă de nave stelare de război împotriva altor Aurii. Luptăm cu muniție de manevră și trimitem echipe de atac de pe o navă pe alta, așa cum se obișnuiește în războiul astral al Auriilor. N-are niciun rost să stricăm o navă care costă cam cât capacitatea de producție anuală a douăzeci de orașe, câtă vreme poți să trimiți nave-căpușă pline ochi de Obsidieni, Aurii și Cenușii ca să-i captureze zonele vitale și să o cucerească pentru tine.

Printre lecțiile despre războiul stelar, profesorii ne-au bombardat cu maximele rasei lor. Doar cei puternici supraviețuiesc. Doar cei străluciți conduc. Apoi au plecat

și ne-au lăsat să ne descurcăm singuri, sărind de la un asteroid la altul în căutare de provizii și baze, vânându-i pe ceilalți studenți până când n-au mai rămas decât două flote.

Încă mă joc. Dar jocul acesta e cel mai periculos de până acum.

— E o capcană, îmi spune Roque, care stă lângă mine.

Are părul lung, la fel ca și mine, iar fața îi e fină ca a unei femei și calmă ca a unui filosof. A ucide în spațiu e altfel decât a ucide pe pământ. Roque e genial la asta. Zice că e o poezie în toate astea. E poezie în mișcarea sferelor și a navelor care navighează printre ele. Fața lui se potrivește cu a Albaștrilor care formează echipajul acestor nave – bărbați și femei care parcă plutesc ca niște spirite ursuze prin halele metalice, mânați de logică și o disciplină perfectă.

— Dar nu una atât de elegantă pe cât crede Karnus, continuă el. Știe că suntem nerăbdători să terminăm jocul, așa că o să aștepte de partea cealaltă. Vrea să ne forțeze să intrăm într-o strâmtoare și să-și lanseze rachetele. O metodă verificată și aplicată încă de la începuturile timpului.

Roque îndreaptă cu grijă nava spre zona dintre doi asteroizi uriași, un culoar îngust prin care trebuie să trecem dacă vrem să urmărim în continuare nava avariata a lui Karnus.

— Totul e o capcană nenorocită, cască nepăsător Tactus au Rath.

Își apleacă silueta impunătoare spre punctul de observație și prizează o doză din inelul de pe deget. Aruncă apoi flaconul golit pe jos.

— Karnus știe că e pierdut. Acum doar ne torturează. Ne atrage în vânătorica asta ca să nu ne lase să dormim. Egoist împuțit.

— Nu ești decât un Pixie amărât, dai toată ziua din gură și te plângi, mârâie Victra au Julii de pe locul ei de lângă punctul de observație.

Părul tuns scurt abia îi trece peste urechile împodobite cu cercei de jad. Impetuoasă și crudă, fără să întrecă măsură, disprețuiește machiajul și preferă cicatricile câștigate de-a lungul celor douăzeci și șapte de ani. Și sunt multe.

Ochii îi sunt întunecați și afundați în orbite. Gura mare, senzuală, cu buze făcute pentru a arunca insulte. Seamănă mai mult cu celebra ei mamă decât cu Antonia, sora vitregă mai mică, dar în ceea ce privește capacitatea de a provoca haos le depășește cu mult pe amândouă.

— Capcanele nu înseamnă nimic, spune ea. Flota lui a fost distrusă. Nu mai are decât o navă. Noi avem șapte. Ce-ar fi să-i dăm odată una peste gură?

— *Darrow* are șapte, îi amintește Roque.

— Poftim? întrebă ea deranjată că a fost corectată.

— *Darrow* mai are șapte nave. Tu ai zis că noi le avem. Nu sunt *ale noastre*. El este Primus.

— Poetul pedant lovește din nou. Ideea e aceeași, bunul meu domn.

— Adică ar trebui să alegem nesăbuința în locul prudenței?

— Adică suntem șapte contra unuia singur. Ar fi jenant s-o lungim și mai mult. Așa că, haideți odată, îl strivim pe banditul de Bellona ca pe un gândac sub cizma noastră uriașă, zburăm înapoi la bază, ne primim recompensa bine meritată de la bătrânul Augustus și apoi mergem să ne *juccăm*, zice ea răsucindu-și călcâiul și accentuându-și vorbele.

— Chiar așa, aprobă Tactus. Regatul meu pentru un gram de praf-de-demon.

— Asta-i a cincea doză pe ziua de azi, Tactus? întrebă Roque.

— Da! Mulțumesc pentru observație, dragă mamă! Dar m-am cam săturat de erzațul ăsta militar. Cred că vreau cluburi Pearl și cantități impresionante de droguri respectabile.

— O să te prăjești.

— Trăiește intens. Mori de tânăr, zice Tactus plesnindu-se peste coapsă. Când tu o să fii un bătrân plictisitor și stafidit, eu o să fiu amintirea glorioasă a vremurilor mai bune și-a zilelor de decadență.

— Într-o zi, năbădăiosul meu prieten, o să găsești o persoană pe care o s-o iubești și care-o să te facă să râzi de omul ridicol care erai pe vremuri, zice Roque dând din cap. O să ai copii. O să ai o moșie. Și cumva ai să înveți că există și lucruri mai importante decât drogurile și Rozalii.

— Pe Jupiter, îl privește Tactus absolut terifiat. Asta chiar că sună îngrozitor.

Stau cu ochii pe ecranul tactic, fără să le-ascult pălăvrăgeala.

Prada pe care o urmărim este Karnus au Bellona, frațele mai mare al fostului meu prieten, Cassius au Bellona, și al băiatului pe care l-am ucis în timpul Trecerii, Julian au Bellona. Din toată familia lor de cărlionțați, Cassius este fiul preferat. Julian era cel bun la suflet. Și Karnus? Brațul meu rupt poate sta drept mărturie – e monstrul căruia i-au dat drumul din beci ca să ucidă.

Odată cu absolvirea Institutului, celebritatea mea a crescut. Așa că atunci când vestea că ArhiGuvernatorul avea să mă trimită să-mi definitivez studiile a fost preluată de rețeaua de zvonaci a Violeților, Karnus au Bellona și câțiva nepoți bine aleși au fost trimiși și ei de mama lui Cassius să „studieze“. Familia lor îmi vrea inima pe-o tavă. La propriu. Doar emblema lui Augustus îi ține la distanță. Dacă mă atacă pe mine, îl atacă pe el.

În ultimă instanță, ar putea să mă doară undeva de răzbunarea asta sau de războiul stăpânului meu cu Casa lor. Eu vreau o flotă pe care să o folosesc pentru Fiii lui Ares. Ce haos aş putea să fac. Am studiat liniile de aprovizionare, stațiile de monitorizare, grupurile de luptă, bazele de date – toate punctele sensibile care ar putea bloca Societatea.

— Darrow... zice Roque apropiindu-se. *Stăpânește-ți orgoliul. Amintește-ți de Pax.* Mândria ucide.

— Vreau să fie o capcană, îi spun lui Roque. Karnus să se întoarcă și să ne confrunte.

— Ai întins și tu o capcană pentru el, zice dând din cap.

— E, ce te face să spui una ca asta?

— Ai fi putut să ne zici și nouă. Am fi putut să...

— Karnus cade astăzi, frate. Asta-i tot.

— Desigur. Vreau doar să ajut. Știi asta.

— Știu.

Îmi înăbuș un căscat și arunc o privire spre cabinele de comandă din spatele meu și de dedesubt. Tot soiul de Albaștri muncesc acolo, operând sistemele care-mi fac nava să meargă. Vorbesc mai puțin decât oricare altă culoare, cu excepția Obsidienilor, preferând comunicarea digitală. Sunt mai în vârstă decât mine, toți absolvenți ai Școlii Miezului Noptii. În spatele lor, aproape de marginea punții, pușcași Cenușii și câțiva Obsidieni fac de gardă.

— A sosit vremea, îi spun lui Roque, bătându-l pe umăr. Navigatori, mă adresez Albaștrilor de la comenzi. Concentrați-vă. Batem acum ultimul cui în coșciugul Bellona. Îi facem praf pe ticăloșii ăștia și vă promit tot ce vă pot da mai mult – o săptămână de somn neîntors. E bine?

Câțiva dintre Cenușii din spatele punții izbucnesc în râs. Albaștrii doar se apleacă asupra instrumentelor. Aș da jumătate din contul meu din bancă, foarte consistent grație ArhiGuvernatorului, să-l văd pe unul dintre tembelii ăștia palizi zâmbind măcar o dată.

— Ajunge cu tărăgănarea, îi anunț. Tunarii pe poziție. Roque, adună distrugătoarele. Victra, te ocupi de sistemul de tragere. Tactus, sistemele defensive. Punem punct poveștii aici.

Mă uit la Albastrul subțirel de la cârmă. Stă în mijlocul altor cincizeci pe platforma de sub punctul meu de

comandă. Digi-tatuajul șerpuitor care marchează capul chel al fiecărui Albastru și mâinile cu degete foarte subțiri strălucesc în nuanțe subtile de cerulean și argintiu în timp ce se sincronizează cu computerele navei. Ochii li se înceteșează pe măsură ce nervii optici revin în lumea digitală. Vorbesc doar din respect față de noi.

— Timonier, motoarele la șaizeci la sută.

— Înțeles, *Dominus*.

Se uită la ecranul tactic, cu un halou globular deasupra capului și vocea ca a unei mașini.

— Atenție. Concentrația de metale din asteroizi ridică dificultăți în interpretarea datelor spectrale. Suntem cam orbi. O flotă întreagă s-ar putea ascunde de cealaltă parte a asteroizilor.

— N-are o flotă. Înaintează, îi spun.

Motoarele navei huruie.

— *Hic sunt leones*, spun dând din cap spre Roque.

Cuvintele stăpânului nostru, Nero au Augustus, ArhiGubernator al lui Marte, al treisprezecelea din neamul său. Lorzii mei războinici repetă fraza ca un ecou.

Aici fiți lei.